

[Vagn Bro.]

ning som den, der her er foreslaaet, tillader jeg mig at anbefale dette Forslag til hurtig og velvillig Behandling. Jeg skal sige, at jeg for mit Partis Vedkommende ikke stiller Krav om Udvalgsbehandling; men skulde det stilles fra anden Side, har jeg ikke noget derimod.

L. D. Rasmussen: Jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget forundret ved at finde dette Lovforslag fremsat. Den højtærede Justitsminister har jo nemlig saaset som den 9. Oktober d. A. fremsat et Forslag om Ændring i den borgerlige Straffelov. Heri findes der i § 33 Bestemmelser angaaende det Omraade, som vi i dette Øjeblik behandler, ligesom det jo er Meningen, at den borgerlige Straffelov og den dermed i Forbindelse staaende Ikrafttrædelseslov, naar de er vedtaget, skal ophæve den Lov, til hvilken nærværende Lovforslag er en Ændring.

Den højtærede Minister ved jo, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem Forslaget om almindelig borgerlig Straffelov af 2. December 1924 og Flertallet i Straffelovskommissionen af 1917 paa den ene Side og det nys forelagte Forslag til borgerlig Straffelov paa den anden Side. Forslaget af 1924 og Flertallet har jo, som Venstres ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom paa, foreslaaet, at det skal være Justitsministeren, der træffer de fornødne Afgørelser paa disse Omraader, ligesom det overlades til ham at fastsætte de nærmere Betingelser. Dette er jo udelukkende gjort, ligesom i den bestaaende Lov, for at skabe den størst mulige Ensartethed.

Nu foreslaar den højtærede Justitsminister altsaa, at Statsadvokaten skal overtage denne Bemyndigelse, der efter den bestaaende Lov er overdraget til Justitsministeren med Hensyn til Fritagelse for Tiltale, og Justitsministeren „eller den, han dertil bemyndiger“ skal kunne genoptage Sagen, hvis Forudsætningerne er til Stede. Hvad der forstaas ved Ordene „eller den, han dertil bemyndiger“, forklares i Bemærkningerne derhen, at det

„muligvis vil vise sig hensigtsmæssigt at henlægge Afgørelsen til Rigsadvokaten eller i et vist Omfang til Statsadvokaterne.“

Vi ved altsaa i Virkeligheden ikke helt, hvorledes det skal være. Den Ensartethed i Afgørelsen, der hidtil er søgt tilvejebragt, og som jo maa anses for at være saa betydningsfuld, vil ved det foreliggende Lov-

forslag staa i stor Fare for at blive slaaet i Stykker, ligesom der ogsaa kan være Fare for, at Bestemmelser kan blive bragt med over i Straffeloven.

Den højtærede Justitsminister synes heller ikke selv at være sikker paa, at der ikke bliver Uoverensstemmelse, thi han siger i Bemærkningerne, at disse Afgørelser „kan finde Sted uden Fare for væsentlig Uensartethed i Afgørelserne.“

Men hvad er „væsentlig“. Ja, for eet Menneske kan noget synes væsentligt, men for et andet Menneske kan det være ret uvæsentligt. Der kan altsaa opstaa stor Tvistighed om dette Spørgsmaal. Og der ligger i alt Fald i denne Udtalelse ingen Sikkerhed for, at der ikke vil blive Uensartethed i Afgørelserne.

Dette Indtryk af Usikkerhed bestyrkes betydeligt ved en Bestemmelse i Lovforslaget med den dertil knyttede Udtalelse i Bemærkningerne. Der staar i Lovforslaget, at hvis

„Statsadvokaten mener, at Paatale bør finde Sted, eller han skønner, at Straffen vil overstige den fornævnte Grænse — altsaa en lavere Grad af Strafarbejde —, skal Sagen, for saa vidt Justitsministeren bestemmer det, forelægges for en højere Myndighed til Afgørelse.“

Og denne højere Myndighed er efter Bemærkningerne Rigsadvokaten eller Justitsministeren. Det hedder herom i Bemærkningerne

„bl. a. fordi der gennem en saadan Forelæggelse vil kunne føres en vis Kontrol med, at Statsadvokaterne følger ensartede Regler ved Sagerne Afgørelse.“ Altsaa atter røbende en vis Usikkerhed, hvorimod der skal skabes en Kontrol.

Jeg skal ærligt erkende, at da jeg saa denne Vending i Lovforslaget, tænkte jeg ved mig selv: saa er der jo skabt en Art Appellinstans, saaledes at der alligevel kan skabes en Sikkerhed for Ensartethed; men jeg er blevet oplyst om, at det i Virkeligheden ikke er Meningen, det skal ikke være en Appellinstans. Justitsministeren vil træffe Afgørelsen generelt ved Cirkulærer, hvor Linien drages mellem de mindre Lovovertrædelser, hvor Tiltale frafalder paa visse Betingelser, og grovere Tilfælde, hvor Sagen forfølges til Doms. Men det bliver i begge Fald Statsadvokaterne, der træffer Afgørelsen.

I Straffelovforslaget, der er forelagt paa ny, er det Rigsadvokaten, der afgør Spørgsmaalet baade i det ene og det